

Duruyorum!

Yaşımıza hiç aldirmeden bir gece vakti dostlarımla beraber ormanın içindeki çocuk parkında fütursuzca dönüyorduk. Uzun bir süredir bunu yapmamış olmanın getirmiş olduğu yüksek dozda mutlulukla etrafımıza türlü bakışlar ve gülüşler fırlatıyorduk. Bu çocuk parkı, dönmek için yapılmıştı. Tüm eğlence aletleri dönebiliyordu. Ben ve benim gibi midesi bulanmayan bir dostumla dönerken midesi daha hassas olan dostumuza "bizi çekiyor musun?" diye bir soru yönelttik. Hiç tereddüt etmeden tek kelime ile bize bir cevap verdi.

- Duruyorum !

Sanırım, o da bunu uzun süredir yapmıyordu. Ve sanırım midesinin bulanmasının sebebi durduğunu fark etmekte. Dönmek değildi. Anladığım kadarıyla durmak; bunu yapabiliyor olmak, bu meziyet, onu bu hâle getirmişti. Hâllerin en beteriymi hemde. Çünkü eğer hayatı boyunca yaptığı tüm o koşuşturmacaları, bulmacaları, kurmacaları ve aşkları sıklıkla durmayı bilerek yapsaydı hayatı şüphesiz bir şekilde hayallerindeki gibi olurdu.

Sonra zaten "Aziz Allah" dedi.

ve ezan okundu.

Revision #1

Created 17 Şubat 2024 20:43:16 by Kelimeadam

Updated 17 Şubat 2024 20:54:02 by Kelimeadam